

dag. Det er jo et Pengespørgsmaal, om man vil gaa videre. Spørgsmaalet om at skaffe en ugentlig Fridag har været debatteret ret ofte baade i Finansudvalget og her, og det er oplyst, at det vilde medføre overordentlig store Bekostninger; saa jeg tror, at man i alt Fald indtil videre bør nøjes med at gaa gradvis frem og navnlig først sørge for at skaffe dem, som maa siges særlig at trænge dertil, en Fridag hver 14de Dag, inden man gaar til saa gennemgribende en Foranstaltning som at skaffe alle ansatte en Fridag hver Uge.

Under Nr. 24 findes et Samraad angaaende Overarbejdspenge for Remisearbejderne. Det er ikke særlig omtalt, hverken af den ærede Ordfører eller af andre ærede Medlemmer, men jeg skal alligevel paa den Foranledning, som er givet derved, at det er opført paa Listen, oplyse, at for Tiden er Lønnen for Remisearbejderne ordnet paa samme Maade som for Værkstedsarbejderne, saaledes at de for den Tid, der falder efter Kl. 6 Aften og før Kl. 6 Morgen, altsaa for det, man kalder Natarbejde, og ogsaa for Søn- og Helligdage faa et Tillæg af 50 pCt. Naar den Lønforbedring for den tidligere femtende Lønningsklasse, som der er stillet Forslag om baade paa Finanslovsforslaget og Tillægsbevillingslovsforslaget, bliver gennemført, ville Lønningsforholdene for Remisearbejderne ogsaa blive forbedrede og forandrede noget, idet Remisearbejderne nødvendigvis maa møde til Arbejde paa det paagældende Tidspunkt, naar der paa kræves Reparationer, saaledes at man ikke kan have saa regelmæssig en Arbejdstid for disse Arbejdere, som det ellers er almindeligt. Man har under Hensyn her til ment — det have de paagældende Arbejdere for Resten selv været enige i — at burde sætte den almindelige Dag-arbejdstid til at være fra Kl. 5 Morgen til Kl. 11 Aften, ikke saaledes at forstaa, at den samme Arbejder skal arbejde hele den Tid, men saaledes, at der for det Tidsum fastsættes en Timeløn, som er noget højere end for de almindelige Værkstedsarbejdere, og at de vedkommende, for saa vidt det bliver forlangt, at de skulle arbejde paa andre Tider, d. v. s. fra Kl. 11 Aften til Kl. 5 Morgen, skulle have et Tillæg af 15 Øre til Timelønnen. Men det afhænger, som sagt, ogsaa noget af, om der i øvrigt er Enighed om den Lønforbedring, der er stillet Forslag om, som Finansudvalget ikke har gjort nogen Indsigelse imod, og som jeg derfor gaar ud

fra er tiltraadt og vil blive tiltraadt ved Finanslovens endelige Vedtagelse.

Jeg benytter Lejligheden til allerede nu at gøre opmærksom paa, at det beklageligvis har vist sig, at den Beregning, man har foretaget, ikke har været tilstrækkelig holdbar, idet man ikke alle Vegne har husket paa eller taget tilstrækkeligt Hensyn til, at en Del af dem, der høre til tidligere femtende Lønningsklasse, ogsaa havde Tantieme. Den skulle de selvfølgelig have Godtgørelse for foruden selve det Tillæg, de skulle have til Lønnen. Det vil derfor være nødvendigt for mig til tredie Behandling at anmode Tingets Medlemmer om at gaa ind paa noget mere end de 460,000 Kr., som der er gjort Rede for i Anmærkningerne, da jeg gerne vil, at de paagældende virkelig fuldt ud faa, hvad der var tiltænkt dem. Jeg beklager, at det har vist sig, at Beregningerne — det er ikke mig, der har foretaget dem — ikke alle Vegne have været saa korrekte, som de skulde være. Jeg benytter, som sagt, Lejligheden til at forberede ærede Medlemmer paa, at jeg maa paakalde deres Velvillie med Hensyn til en yderligere Forhøjelse af disse 460,000 Kr.

Der er saavel fra Ordføreren som fra et Par ærede Medlemmer udtalt Glæde over, at der er Udsigt til, at Børneunderstøttelsen for de ved Statsbanerne ansattes Enkers Vedkommende kan blive forhøjet. Som det blev oplyst, vist af Ordføreren, er Forholdet det, at naar en ved Statsbanerne ansat afgaar ved Døden, inden han har været der i 10 Aar, have hans efterladte ingen Pensionsret. Der er derfor i sin Tid givet Ministeren Bemyndigelse til ved Bevillinger paa Finansloven at yde Enkerne for hvert af Børnene en Understøttelse af 20 Kr. Der blev saa for et Par Aar siden ved en Anmærkning paa hvert af de forskellige Ministres Budgetter givet de paagældende Ministre Bemyndigelse til at forhøje Understøttelsen med visse Procenter, begyndende ved $33\frac{1}{3}$ pCt. for de laveste Understøttelsers Vedkommende og med faldende Procenter, efterhaanden som Understøttelsen blev højere, helt op til Understøttelser paa 400 Kr. Man har fra Statsbanernes og Ministeriets Side brugt den for de paagældende mest humane Fortolkning af denne Anmærkning, idet man har sagt: Det er hver enkelt af Børneunderstøttelserne indenfor det samlede Beløb, som bliver at forhøje med disse $33\frac{1}{3}$ pCt. Paa den Maade er altsaa hver af de i sin Tid fastsatte Børneunder-